

U C H W A Ł A

SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2006 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2006 r. ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, odrzuca tę ustawę.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, rozpatrując ustawę o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, postanowił o jej odrzuceniu.

Senat stanął na stanowisku, że odroczenie samodzielności budżetowej Krajowej Rady Sądownictwa do 2011 roku uniemożliwi temu konstytucyjnemu organowi jego prawidłowe funkcjonowanie. Podporządkowanie KRS pod względem administracyjnym, organizacyjnym i budżetowym Kancelarii Prezydenta RP utrudnia jej poważnie wykonywanie podstawowego zadania określonego w art. 186 ust. 1 Konstytucji RP – stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Senat zważył ponadto, że jest to już kolejne przesunięcie terminu uzyskania samodzielności przez KRS. W związku z przyjęciem docelowo rozwiązania, w myśl którego Krajowa Rada Sądownictwa będzie posiadała budżet wyodrębniony w budżecie państwa, jest to rozwiązanie naruszające zasadę demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji.

W ocenie Izby ustawa zawiera także uchybienia legislacyjne.

Pierwsze z nich dotyczy art. 21 pkt 1 ustawy. W odniesieniu do art. 17 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa będzie to zmiana martwa, ponieważ przepis ten odnosi się do nieobowiązującej ustawy z dnia 26 listopada 1998 roku o finansach publicznych.

Drugie jest związane z dniem wejścia w życie ustawy, który określono na dzień jej ogłoszenia w dzienniku urzędowym. Jest to rozwiązanie wyjątkowe, które jest możliwe tylko wtedy, jeżeli ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. W tym kontekście Senat zwrócił uwagę na fakt, iż sytuacja, w której ustawa, bez uzasadnionych przyczyn, nie przewiduje odpowiedniego okresu *vacatio legis*, skutkuje naruszeniem art. 2 Konstytucji, z którego Trybunał Konstytucyjny wywiódł zasadę pewności prawa oraz zasadę prawidłowej legislacji.